

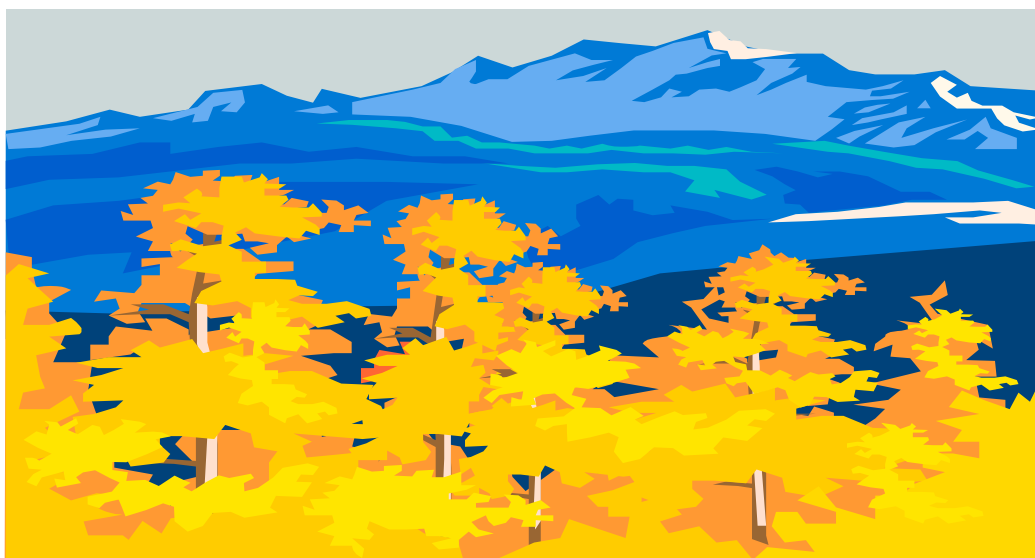
Edukacja i Kultura

Socrates

Comenius

Szkolny konkurs poetycki

ZIEMIA

SŁOWO WSTĘPNE

Konkurs poetycki pod hasłem **ZIEMIA** został przeprowadzony we wszystkich szkołach partnerskich realizujących w ramach Programu Wspólnoty Europejskiej Socrates – Comenius projekt edukacyjny zatytułowany „Ziemia, woda, ogień: ludzie i rzeczy”. W roku szkolnym 2004/2005 w przedsięwzięciu wzięły udział trzy szkoły: Scuola Media „Falcone e Borsalino” w Lascari (Włochy), Scoala cu clasele I-VIII w Poieni (Rumunia) i nasze gimnazjum, czyli Gimnazjum nr 3 w Tarnobrzegu. Pomysł zorganizowania konkursu zrodził się w listopadzie 2004 roku podczas pobytu delegacji wymienionych placówek na Sycylii.

Eliminacje odbywały się oddzielnie w każdej szkole. Na konkurs ogłoszony w Gimnazjum nr 3 w Tarnobrzegu napłynęło wiele wierszy. Szkolni jurorzy (Krystyna Ujda, Elżbieta Grzywna, Barbara Tatar) zdecydowali o przyznaniu medali następującym uczennicom:

I miejsce (medal złoty) – Olga Janocha

II miejsce (medal srebrny) – Marcelina Sedlak

III miejsce (medal brązowy) – Paula Tomczyk

Wręczenie nagród laureatkom konkursu nastąpiło 18 maja 2005 roku.

*Z rąk dyrektora szkoły w Lascari nagrodę
odbiera Olga Janocha, której wiersz zajął
I miejsce.*

Cztery kolory ma jesień
Wiele kolorów ma Ziemia.
Ostatnie szmery za oknem,
Ostatnie ciche westchnienia.
Staje artysta przed płótnem
Pragnie namalować Ziemię.
Pędzel zastygł w bezruchu,
Niepewne jeszcze spojrzenie.
Już wie, że mu się nie uda.
Już wie, że to niemożliwe
Uchwycić te wszystkie cuda:
Barwy, blaski, ludzi, chwile.
Artysta odłożył pędzel.
Otworzył szeroko okno.
Przestał myśleć, zamknął oczy
I dał się ponieść obłokom.
Czuł, że leci, widział barwy.
Nie miał ich w swej palecie.
Tysiące zieleni trawy,
Czerwień rumianych owoców,
Odbite w złocistym słońcu
Miliony nowych kolorów.
Jak miał namalować Ziemię?

Pokazać jej wszystkie twarze?
Wreszcie usiadł zamyślony.

Ziemię otrzymaliśmy w darze,
Najpiękniejszym, najcenniejszym,
A także niezastąpionym.

Olga Janocha, kl. II h

Rys. Joanna Grzegorowska, kl. II h

Człowiek a Ziemia

Ziemi! Życie nasze!
Czcic Cię i szanować,
To dla nas wyzwanie,
Staranie!
Byś wśród ludów
Zdobyła uznanie.

By każdy, kto rano
Dotyka Cię stopą,
Czuł i rozumiał,
Żeś jest nam opoką.

Świat fauny i flory
Człowiekowi służy.
Daruje mu radość i zdrowie,
By umiał żyć dłużej.

Lecz on wciąż zabiegany,
Cierpi na brak czasu.
Widzisz, Matko – Ziemi,
Człowiek nie potrafi
Żyć już bez hałasu

Marcelina Sedlak, kl. II e

Ziemia

Piękna jesteś Ziemiś cała.

Hojna, mądra i wspaniała.

Człowiek, którego piastujesz,

Zbyt często Cię dewastuje.

Ty go żywisz, bogacisz

I umilasz życie,

A on Cię niszczy i zabija skrycie.

On żyje dniem dzisiejszym

Ziemiś ukochana.

Od dziś dbamy o Ciebie.

Nie rzucamy śmieci, strzyżemy trawniki,

Szanujemy przyrodę,

Wnet będą wyniki.

Marcelina Sedlak, kl. II e

Nasza Ziemia

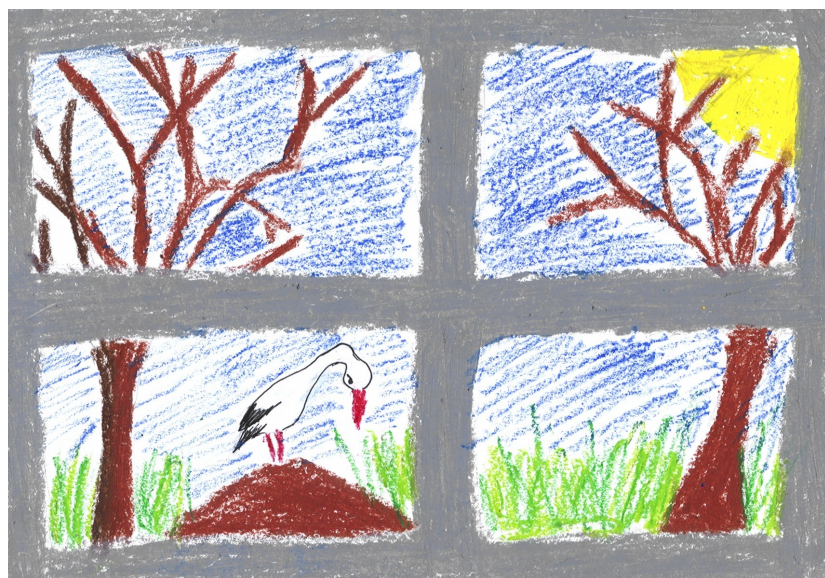
Dorośli i dzieci – wszyscy to wiemy,
Że na planecie Ziemia żyjemy.
To glob całemu światu przyjazny,
Są w na nim morza, oceany, góry i gwiazdy.
Bogaty w gamę różnorodnych kolorów,
Mnóstwo na nim zwierząt i różnych stworów.
Tylko na Ziemi rosną rośliny, kwiaty i latają motyle,
Tylko na Ziemi zobaczymy tęczę i przeżyjemy piękne chwile.
Tutaj są cudowne zwierzęta i ptaki,
Cztery pory roku i klimat wspaniały taki.
Lasy, tropiki, wodospady i pustynie,
Nie tylko z takich cudów planeta Ziemia słynie.
Są na niej liczne kontynenty i kraje,
Każdy tu chętnie swoich sąsiadów poznaje.
Piękne kwiaty na Ziemi rosną,
Nie tylko latem, jesienią i wiosną.
Nasza planeta jest pełna zieleni,
Wszyscy ją kochamy i nikt tego nie zmieni!

Paula Tomczyk, kl. II h

Okno

Niemal codziennie
Przez okno spoglądam,
Widzę bawiące się dzieci
Na bezkresie tej ziemi
Uśmiech i radość
Na twarzach królują
Niedużo w nich smutku
Nie ma w nich trwogi
Dane jest im żyć spokojnie
Na skrawku własnej ziemi

Anna Nowotarska, kl. III f

Rys. Paulina Konefał, k. II h

Bezcenna

Życie z niej płynie
I na niej trwa nieprzerwanie,
Jest Matką – żywicielką:
Doceń jej piękno,
Pozwól trwać nieprzerwanie,
Zbiegać i dbać,
Dotrzymaj jej kroku
I nie pozwól upaść.
Nie pozwól utracić jej piękna,
Bo ona jedyna,
Tylko jedna jest Ziemia.

Anna Nowotarska, kl. III f

Matka Ziemia nas zrodziła,
Matka Ziemia nas pogrzebie.
Wyszliśmy z niej
I do niej wrócimy.

Jak liść spadający z drzewa,
Bojący się o swe życie,
Tak i my musimy umieć żyć.

Matka Ziemia nas zrodziła,
Matka Ziemia nas pogrzebie,
Wróćmy do niej,
A ona nas przyjmie, do siebie.

Katarzyna Kapica, kl. II h

Ziemia ojczysta...

Choć gorzką bywa,
Słodzić też umie,
Skazy wszystkie zmywa,
Każdego zrozumie.

Nie wygna na wieki,
Nie wyprze się swego,
Zna na ból leki,
Zaznała też złego.

Szacunkiem Ją darzymy,
Za miłość owej Damy,
Swą siłą pokażmy,
Że Ją kochamy.

Nawet gdy dobro,
Nawet gdy niemoc,
Jesteśmy z Tobą,
Ojczysta Ziemió !

Aleksandra Kluszczyńska, kl. II h

Ziemia

Nasza Ziemia
Bezkresna planeta
Podróżująca pośród gwiazd
Twoje morza i oceany
Doliny i góry
Są dla nas natchnieniem
Snujesz się po orbicie
Tryskasz źródłem życia
Nie zważając na nic
Oświetlona słońcem
Pośród galaktyki
Brniesz przed siebie skryta
A my
Tacy mali
W bezmiarze wszechświata
Nie doceniamy twoich dóbr
Czasem Cię niszczymy
Czasem Cię chronimy
A przecież jesteś błękitną oazą życia.

Łukasz Winiarski, kl. II h

Ziemia

Kiedy Ziemia nasza tonęła w objęciach kwiatów i drzew,
Nikt nie wiedział, że nadejdzie tego kres.
Kiedy Ziemię naszą tuliło rankiem powietrze świeże,
Nikt nie myślał, że ktoś to odbierze.
Teraz wszędzie błyszczą się śmieci,
Każdy zdeptuje trawnik, nie tylko dzieci.
Teraz w powietrzu czuć nieprzyjemną woń,
Każdy uważa to za biologiczną broń.
Być może piękna odzyskać się nigdy nie uda,
Choć zdarzyć się mogą nieziemskie cuda.
Być może Ziemia kwiatów już nigdy nie urodzi,
Choć istnieją jeszcze ekolodzy młodzi.

Aleksandra Matuszyńska, kl. II h

Ziemia

Ziemia – to słowo tak banalne,
Lecz ile znaczy – wie każdy człowiek.
W jednym słowie – milion innych,
Czasem ważnych, niekiedy po prostu miłych.
Ziemia jest naszą matką – matką wszystkich ludzi,
Przyjaciół, wrogów, nędzników czy bogaczy.
Jest matką wszystkich zwierząt,
I tych dzikich i tych domowych.
Stworzyła łąki, lasy i piękne polany.
To wszystko – naszej matce Ziemi zawdzięczamy
A jak jej dziękować? – tego nikt nie wie.
Zwyczajnie: szanujmy naszą ojczyznę – Ziemię.

Paulina Piechota, kl. II h

Ziemia nasz, matko droga,
Woda, drzewa, kwiaty
to twoja uroda.
Trzeba o Ciebie dbać,
Troszczyć się, pielęgnować,
Abyś mogła zawsze
nam owocować.

Natalia Kata, kl. II b

Rys. Dominika Magdziarz, kl. I g

Nasza planeta Ziemia

Och, Ziemi, nasza Ziemi,
Tyś jest piękną planetą,
Tyś dała życie ludziom,
Byś mogła być zamieszкана.

Och, Ziemi, nasza Ziemi,
Dzięki Tobie żyjemy,
Tyś jest dużą planetą,
Z licznymi kontynentami.

Och, Ziemi, nasza Ziemi,
Ty karmisz nas i zwierzęta,
I dzięki Tobie żyjemy,
Choć nie doceniamy tego.

Och, Ziemi, nasza Ziemi,
Tyś jest przez nas zaśmiecana,
Zanieczyszczenia niszczą Cię,
Ale to wszystko, nasza wina !

Och, Ziemi, nasza Ziemi,
Niech pokój będzie wśród nas,
Zjednoczymy nasze siły,
By ratować Cię.

Barbara Szczepańska, kl. II h

...Ziemia to ?...

Doskonały dar od Boga,
Tylko którądy, która droga?
Krajów tysiące, może miliony.
Domów tryliony.
W nich zmęczeni ludzie,
Pracujący długie lata,
A Ziemia to – wielka dla niech chata.
Widzisz to, na pewno Cię to ruszy,
Nastaw uszy i posłuchaj:
Ziemia to nasz świat,
Od dziecka takim go widzę,
Jakim jest naprawdę.
Tyle lat, a wokół sceneria ta sama:
Jak Syzyf kamień pcha,
Tak Ona los pod górę taszczy
Ale tu trzeba przetrwać,
A nie tylko wdrapać się na szczyt.
Bo po co być za wysoko?
Jak można spokojnie żyć nisko!
Lepsze jutro może zmienić wszystko!

Paulina Konefał, kl. II h

Ziemia nasza, my kochamy Cię całym sercem,
Cała duszą swoją,
Ty jesteś jak Matka nasza,
Nie oddamy Cię nikomu.
Ty jesteś jedna jedyna.
Matka – Ziemia.
Twoje piękne dzieci – drzewa - pięknie kwitną na wiosnę.
Na jesień tracą swoje listki, które uroczo wyścielają nasze drogi.
Ty jesteś wonna i wolna.
Prosimy Cię, zostań z nami na zawsze.
Prosimy Cię, nie zmieniaj się nigdy.
I choć czasami nie jesteśmy ciębie godni,
To wiedz, że zawsze kochać Cię będziemy.
I nigdy o Tobie nie zapomnimy.
Ziemia nasza najwspanialsza.

Agnieszka Piwowar, kl. II h

Rys. Natalia Trela, kl. I g

Ziemia

To ona dała nam
Pierwszy owoc, który zrodziła...
To ona dała nam
Pierwszy deszcz, który stworzyła...
To ona dała nam
Niebo, wodę, ogień, pierwszy podmuch
Wiatru, który zaszeleścił liśćmi...
Ona, matka nasza, dała nam
Siebie, abyśmy zawsze już byli razem,
Abyśmy na zawsze już kochali,
Abyśmy nigdy zła nie czynili...
A my? Co my jej daliśmy?
Tylko jedno – wojny.

Agnieszka Turbakiewicz, kl. II h

Zwęglone płuca Ziemi

Ciągle traci wartość
to łono przyrody.
Człowiek w tym przoduje
Tak stary, jak młody.

Runo leśne kryją
wielkie góry śmieci.
Naturę spokojną
przez długie stuleci.

Zieleń traci barwę.
te odwieczne płuca.
Człowiek swoim czynem
ich oddech zakłóca.

Zieleni ubywa
czerń ją zastępuje.
Ziemia coraz cięższy
oddech w piersi czuje.

Płoną stare lasy,
w nich sarny, zające.

Przez iskrę głupoty
spal trawy na łące.

Płuc tych nie zaleczy,
czas szybko ucieka.

Chora wyobraźnia
wciąż niszczy człowieka.

Monika Maciąg, kl. II h

Rys. Aleksandra Baran, kl. I g

Ziemia

Wśród planet słonecznych trzecia jest najpiękniejsza.
Pełna lasów zielonych i wodnych oceanów.
Obiega Słońca w 365 dni i każdego dnia obraca się dookoła,.
Na swych wierzchołkach ma czapy lodowe,
A na swym obwodzie gorące pustynie.
Zamieszkują je różne stworzenia, duże i małe.
Wśród tych stworzeń jest jeszcze to obdarzone rozumem.
Człowiek, idąc za swym rozumem, zmienił oblicze Ziemi.
Zbudował drogi, fabryki, miasta, kopalnie.
Niebo uczynił szare,
Rzeki uczynił kanałem,
Lasy zamienił w pustynie.
Mimo że obdarzony rozumem, człowiek zmienił oblicze naszej planety.

Jeremiasz Wojtowicz, kl. II h

Morskie dno

Krajobraz nie jest łagodny. A jednak wszystko rusza się
Płynnie i jedno o drugie ociera, czasem przywiera na chwilę,
Muśnie, doklei się, wessie miękko.

Nic i nikt się ciebie nie boi – jesteś nieco większą rybą,
Podwodną wyspą, a jeśli nawet ujrzą w tobie obcą linię,
Nie wzbudzasz zdziwienia. Po prostu przy płynęłaś stamtąd.

Jak dobrze razem z nimi nie mieć głosu, nie wymawiać
Wszystkim imion, nie nazywać, nie wołać, nie dźwięczeć.

Ciekawe ile trzeba czekać, by wróciły na dno splecione
Luźno tony, wynoszone falami tuż pod powierzchnię.
Zasłuchani patrzymy w górę. Jeśli ktoś twierdzi, że ryby
Nie słyszą nic, znaczy, że nigdy tutaj nie był. Nie mógł być.

W tym pozornym chaosie sprawy rozstrzyga się bez szemrania.
Przestrzeń bez hamulców przenosi mi zależnie od prądu.
Czasem, gdy woda westchnie zmęczona, wzbijam się wysoko,
Ale wracam, zawsze wracam. Do głębi.
Pozwolę się wyłowić o świcie, gdy nadejdzie przypływ.

Adrian Bartyzel, kl. II h

Jak istnieje wszechświat cały
my planetę Ziemię mamy.
I od wschodu do zachodu
Od północy na południe
My mieszkamy wszędzie dumnie.
Słońce dzień nam tu zwiastuje
Ptaszek z rana pogwizduje
A zwierzęta swoją gwarą
Dawne czasy wspominają:
"Dawniej Ziemia była piękna
Wszędzie pola, lasy, rzeki,
Wszystko zdrowe, czyste, lśniące,
Teraz mamy tylko Słońce.
A to jest człowieka wina
Wszystko niszczy i wycina.
Nic mu nigdy nie pasuje
I przeważnie wszystko psuje.
Nasza biedna Ziemia cała
W takie ręce się dostała,
Że za kilka może lat
Po tej Ziemi zniknie ślad.

Magdalena Maziarz, II b